

ταξὺ τῶν δημοσίων διασκεδάσεων ἐπὶ ἀντιβουλείας. Ὁ τῆς Αὐρηλίας δοῦξ ἐπέτρεψεν εἰς τὸ μελοδραματικὸν θέατρον νὰ δίδῃ τοιαύτας παραστάσεις. Κατ' ἀρχὰς οἱ χοροὶ οὗτοι ἦσαν λίαν ἀριόζοντες. Τὴν θέσιν τοῦ χαρακτηριστικοῦ ἐνδύματος καθῆξε τὸ domino (μανδύας χοροῦ διὰ τοὺς προσωπιδοφόρους). Ἡ αἶθουσα τοῦ χοροῦ ἦτο καθὼς καὶ αἱ συνήθεις.

(Ἐκ τοῦ Ῥωσικοῦ).

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΒΙΑΣ.

Ο ΦΛΥΑΡΟΣ

Ἡ φλυαρία εἶναι μία τῶν ἀπεχθεστέρων μαστίγων τῆς συναναστροφῆς καὶ ἐλάττωμα προερχόμενον ἐξ οἰήσεως καὶ ἀκρισίας. Οὐδὲν ἄλλο ἀηδέστερον ὑπάρχει ἐν μιᾷ συναναστροφῇ, ἢ νὰ εὐρίσκονται εἰς ἡ καὶ δύο φλύαροι. Διότι πῶς νὰ μὴ ἀηδιάσῃ τις ὅταν βλέπῃ εἰς μίαν συναναστροφὴν ἄνθρωπον παρασυρόμενον ὑπὸ χειμάρρου ἀτελευτήτων λόγων, ἀγορεύοντα πάντοτε ὀρθιον ὅπως κἀλλιον ἀκούητε, καὶ ἐκστομίζονται ὅλως ἀσυνάρτητα καὶ ἀνόητα, ἐρωτῶντα καὶ δίδοντα τὸν ἴδιον τὰς ἀποκρίσεις, χωρὶς νὰ δίδῃ καιρὸν εἰς τοὺς ἀκροατάς του νὰ ἀποκριθῶσιν; Ἐὰν ὁ φλύαρος, ἐνῶ ἐξακολουθεῖ τὴν σειρὰν τοῦ λόγου του, ἴδῃ τινα σκοποῦντα νὰ ὁμιλήσῃ, τὸν προκαταλαμβάνει ἀμέσως διὰ τῆς ἐξῆς φράσεως. «*Σταθῆτε, Κύριε, ἡξεύρω τί θέλετε νὰ μοι εἰπητε, τὸ ἐγγόησα ἀμέσως, ἰδοὺ ἀκούσατέ με παρακαλῶ*». Με τοιοῦτον ἀηδὲς προοίμιον ἀρχίζει νὰ σὲ ζαλίζῃ με τὴν φλυαρίαν του καὶ τέλος πάντων παύῃς διότι δὲν ἔχεις καιρὸν νὰ εἴπῃς τὴν γνώμην σου. Διηγῆται τις, ὅστις προσεκάλεσε δύο φλυαροὺς νὰ συμφάγωσι μετ' αὐτοῦ, ὅτι πρὶν οὗτοι καθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἤρχισεν ἡ ὁμιλία· ὁ εἰς εὐθύς ἤρπασε τὸν λόγον καὶ δὲν ἀφῆκε τὸν σύντροφόν του οὔτε λέξιν νὰ ἐκβάλλῃ. Ἡ ἀδημονία του καὶ αἱ ἀνήσυχτοι αὐτοῦ κινήσεις ἐδείκνυν πόσον τὸν κατεπείζεν ἡ σιωπὴ. Ἀλλὰ τέλος, μὴ ὑποφέρων πλέον νὰ βαστάσῃ καὶ ἀπηλπισμένος, ὅτι δὲν θὰ εὖρῃ εὐκαιρίαν ὅπως ὁμιλήσῃ καὶ αὐτός, φεύγει χωρὶς νὰ γευθῇ, καὶ ἀναχωρῶν κράζει· «*Θεέ μου! τί ἄθλιος αὐτός ὁ ἄνθρωπος, τί*

φλύαρος, μᾶς ξεκούφανε τόσῃν ὥρᾳ, δὲν εἶδον ποτὲ ἄλλον ὅμοιον αὐτοῦ».

Ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου παρατηρεῖ τις, ὅτι οἱ φλύαροι δὲν δύνανται νὰ ὑποφέρωσιν αὐτοὶ ἑαυτοὺς ὅταν βλέπωσι τὴν εἰκόνα των εἰς ἄλλον.

Πρέπει νὰ προσπαθῇ τις νὰ διορθώσῃ τὸ ἀηδὲς τοῦτο ἐλάττωμα, διότι δὲν ἀρκεῖ μόνον ὅτι φλυαρῇ ἀλλὰ καὶ τὸ χεῖριστον ὅτι περιτολογεῖ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Γ. Ν. Π.

ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Ὁ μακρὸς καὶ ἀναρίθμητος χρόνος ἅπαντα τὰ ἄδηλα φανερώνει καὶ τὰ φανερά κρύπτει.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

«Ὡ, μὴ πιστεύῃς ἄνθρωπο πῶχει νεκρὸ τὸ βλέμμα
Πῶχει τὸ χεῖλη ἀγέλαστο καὶ πρόσωπο σάν
(θειάφι»

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Τὸ ἱκρίωμα εἶναι τέρας ἐπινοηθὲν ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ καὶ τοῦ ξυλουργοῦ, θηρίον ζῶν, οὕτως εἰπεῖν, ζωτὴν φρικώδη, συνισταμένην ἐξ ὅλων τῶν ὑπ' αὐτοῦ προξενουμένων θανάτων.

* *

Τὸ λαμπρότερον θυσιαστήριον εἶναι ἡ καρδιά δυστυχοῦς ἀνακουφισθέντος, ὅστις εὐχαριστεῖ τὸν θεόν.

V. Hugo.

Ὁ μόνος ἔρως εἰς ὃν δύναται τις νὰ βασισθῇ, ὁ μόνος δι' ὃν δύναται τις νὰ ὑπερηφανεύηται, εἶναι ὁ ἔρως γυναικὸς ἣτις πολλοὺς ἐσχεν ἐραστάς. — Ὁ ἔρως τῆς νεάνιδος ἀποβλέπει μᾶλλον τὸ φῶλον ἢ τὸ ἄτομον. — Ἡ νεάνις σὰς ἀγκυρᾷ, ἴσως, διότι εἴσθε εὐειδής, ἢ μᾶλλον διότι εἴσθε ὁ πρῶτος ὅστις ὁμιλεῖ πρὸς αὐτὴν περὶ ἔρωτος, ἢ ἔτι μᾶλλον καὶ ἔτι ἀπλούστερον, διότι εἴσθε ἀνὴρ καὶ ἐκείνη γυνή. — Ἡ γυνὴ ἢ πολλοὺς σχοῦσα ἐραστάς καὶ δυναμένη νὰ παραβάλλῃ, ἣτις δὲν φέρει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς φανταστικόν τινα τύπον προσαρτώμενον δίκην προσωπείου ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ὃν παρατηρεῖ, καὶ τὸν ὅποιον καλλύνει δι' ἀνυπάρκτου θελγήτρου, ἢ γυνὴ αὕτη σὰς ἀγαπᾷ διότι εἴσθε ὑμεῖς. — Ὁ ἔρως τῆς πρῆ-

της εἶναι ἡ κλίσις τοῦ φύλου πρὸς τὸ φύλον· ἐάν δὲν ἡγάπα ὑμᾶς θὰ ἡγάπα ἀναγκαίως ἕτερόν τινα. Ὁ τοιοῦτος ἔρωσ εἶναι ἱκανοποίησις ἀνάγκης. Ἡ νεᾶνις σὰς ἀγαπᾷ, ὅπως ἤθελεν ἀγαπήσει τὸ καταπαῦον τὴν δίψαν αὐτῆς ὕδωρ, ἔστω καὶ θολὸν καὶ δυσάρεστον τὴν γεῦσιν. — Ὁ ἔρωσ τῆς δευτέρας εἶναι ὁ πρὸς τὸ ἄτομον ἔρωσ. Ἐάν δὲν συνήντα ὑμᾶς, ἴσως οὐδέποτε ἤθελεν ἀγαπήσει ἄλλον. Σὰς ἀγαπᾷ ὅπως ἀγαπᾷ τις τὸ ποτὸν ὅπερ ἐκλέγει μεταξύ πλείστων ἄλλων, καὶ τὸ ὅποιον πίνει, ὅχι διότι διψᾷ, ἀλλὰ διότι εἶναι ἡδὺ καὶ εὐχάριστον.

Alphonse Karr.

Τὸ παρελθὸν καὶ τὸ ἐνεστώσ εἰσὶ δύο ἀτελεῖ ἀγάλματα. Τὸ μὲν ἐξήχθη πάντῃ ἡκρωτηριασμένον ἀπὸ τὰ λείψανα τῶν αἰώνων· τὸ δὲ, δὲν ἔλαβεν εἰσέτι τὴν μέλλουσαν τελειοποίησιν του.

Chateaubriand.

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀρχεταί τις συνθηκολογῶν μετὰ τῆς συνειδήσεως αὐτοῦ, ἀποφασίζει νὰ μὴ ἀκούσῃ πλέον τῆς φωνῆς της.

Ἡ δυστυχία εἶναι ὁ σκόπελος τῆς φιλίας.

Paul de Kock.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ἀποθνήσκων τις προσεκάλεσε περὶ αὐτὸν τοὺς συγγενεῖς του καὶ ἤρξατο διαθέτων αὐτοῖς τὴν περιουσίαν του· εἰς τὸν μὲν ἐκληροδότηι δέκα χιλιάδας δραχμῶν, εἰς τὸν δὲ, πεντήκοντα, καὶ καθεξῆς. Ἀφοῦ δὲ οὕτω ἔδωκεν εἰς ἕκαστον ποσόν τι, προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τῆς ὀροφῆς σκεπτόμενος καὶ σιωπῶν.

— Ἀλλὰ, τὸν ἠρώτησέ τις τῶν κληρονόμων, πόθεν θέλομεν λάβει τὰ χρήματα ταῦτα;

— Αὐτὸ δὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ τώρα συλλογούμαι.

Ἱερεὺς τις ἐξωμολόγει τοκογλύφον πνέοντα τὰ λοιπῶν. Εἰς τὸ πέρας τῆς ἐξομολογήσεως ἔθεσεν ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ψυχορραγοῦντος ἀργυροῦν σταυρόν· ὁ τοκογλύφος ἐζύγισε τὸ ἱερόν κειμήλιον ἐν τῇ παλάμῃ του καὶ ἀναμνησθεὶς τοῦ ἐπαγγέλματός του· εἶναι πολὺ ἐλαφρόν, ἐψιθύρισεν.

Ἀγγλος τις ιδιότροπος ἠτοιμάσθη πρὸς αὐτοχειρίαν· προσεκάλεσεν ὅθεν παρ' αὐτῷ τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς παρεκάλεσε μετὰ συντριβῆς καρδίας νὰ μὴ φροντίσωσι περὶ τῆς ταφῆς του παντάπασιν, ἀλλὰ νὰ ἀφήσωσι τὸ σῶμά του ἐκτεθειμένον εἰς ὠρισμένον ὑπ' αὐτοῦ μέρος μέχρι τῆς διαλύσεώς του· διότι ἐπεθύμει νὰ βλέπῃ ἡ ψυχὴ του ἀπὸ ποῖον μέρος τοῦ σώματός θὰ ἀρχίσῃ ἡ διάλυσις.

Ὁ Βολταῖρος ἀπαντήσας ἡμέραν τινα ἱερέα κομίζοντα τὰ ἄχραντα μυστήρια, ἀπεκαλύφθη· φίλος τις, τῷ εἶπε· ἀπῶς, Βολταῖρε, συνεφιλιώθης μετὰ τοῦ Θεοῦ; ἈΧαιρετώμεθα ἀπλῶς, ἀπήντησεν ὁ διάσημος ἀνὴρ, ἀλλὰ δὲν ὁμιλοῦμεν.

Μέθυσός τις παράλυτος κατὰ τὸν ἀριστερόν βραχίονα εὐρίσκετο εἰς τὸ Νοσοκομεῖον. Ἡ γυνὴ του ἐλθοῦσα νὰ τὸν ἴδῃ, τῷ εἶπεν.

— Ἰδοὺ δὰ ποῦ σὲ ἔφερεν ἡ μέθη σου.

— Ἀφες αὐτὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἀνὴρ, εἴμαι παράλυτος κατὰ τὴν ἀριστεράν χειρά, καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἔπινον πάντοτε διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός.

Γάσκων τις ἀπωλέσας τὸν ἵππον του, ἐτοιχοδόλλησεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως τὴν ἐπομένην ἀπειλητικὴν προκήρυξιν· Ὁ εὐρὼν τὸν ἵππον μου παρακαλεῖται νὰ μοῦ τὸν φέρῃ ἀμέσως, ὅπως μὴ ἀναγκασθῶ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ μέσον δι' ἐμετεχειρίσθῃ ποτὲ καὶ ὁ πατήρ μου εἰς παρομοίαν περίστασιν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὁ ἵππος ἐπεστράφη πραγματικῶς εἰς τὸν κύριόν του. — Ἀγαθὴ τύχη! εἶπεν ὁ Γάσκων ἐάν δὲ μοὶ ἔφερον μέχρι σήμερον τὸν ἵππον, θὰ μεταχειριζόμην τὸ μέσον τοῦ μακαρίτου πατρός μου. — Καὶ ποῖον μέσον μετεχειρίσθῃ ὁ πατήρ σας; ἠρώτησεν ὁ ἐπιστρέψας τὸν ἵππον. — Ἀπολέσας ποτὲ ὡς ἐγὼ τὸν ἵππον του καὶ μὴ ἀνευρὼν αὐτόν, ἔθεσεν ἐπὶ τῶν νώτων του τὸ ἐρίππιον καὶ οὕτως ἐπεσαγμένος ἐπέστρεψε πεζὸς εἰς τὴν πατρίδα.

Γ. Ν. Π.